

Laras Folende

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 33	Utkommer hver måned	Juni 1933	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	4. årg.
--------	---------------------	-----------	--	---------

Morgenbønn.

Utfør, o Herre, din hellige vilje i mig og ved mig idag. Beskytt mig, led mig, velsign mig til legeme og sjel, så jeg kan gjøre noget idag av kjærlighet til dig, noget som kan behage dig, så jeg i aften kan være dig nærmere, skjønt jeg ikke ser det eller vet om det. Før mig, gode Jesus, til dig og bevar mig, din nåde inntil enden, så jeg med dine hellige kan få prise dig i evigheters evighet. Amen.

I storm.

Allmektig Fader, sterk og stor, som alt opholder ved ditt ord, som rører oseanets dyp og hører dog det minste kryp! Vi beder: Hjelp for Jesu død dem som er stedt i havsens nød.

O Jesus, du som sjøen tvang til stillhet under stormens gang, som sov i krenget båt så trygg, ja, vandret henad bølgeryggl! Vi beder: For din egen død hjelp dem som er i havsens nød.

Guds ånd, som før alt jordisk liv var vidne til Guds skaperliv, bevidne du vårt kristenhåp som duen over Jesu dåp. Giv kraft i liv og fred i død til dem som er i havsens nød.

Treenig Gud som alt formår, til dig vårt håp alene står. Før gjennom sjø og storm vår stavn ved livsforlis til himmelhavn. Giv dem som blir blandt tang og siv for Jesu død et evigt liv.

(Fra engelsk).

Misjonen.

(En preken av sogneprest J. Jansen).

Det er om hedningmisjonen at jeg idag vil tale til eder. Jesus har så aldeles klart og bestemt satt den som et punkt i sitt program. »Gjør alle folkeslag til kristne,« det er hans siste ord til sine menn. Alle folkeslag — det er et hovedpunkt i Jesu program. Han sier ikke: Gjør alle folk til kristne med undtagelse av zuluerne, med undtagelse av madagasserne eller kineserne eller eskimoerne. Ingen undtagelse! — Alle folkeslag — det er Jesu program, og han har som vi vet skrevet det med sitt blod.

Det er ikke mange som er åpent imot hedningmisjonen. De fleste er med, og gir til den, men ikke fullt overbeviste, ikke med gjennomvarmet hjerte. Gid jeg kunde tale så idag, at flere kom til å være med, fullt overbeviste og med varmt hjerte. Jeg vil tale om innvendingene mot saken og beveggrunnene for den, således som jeg selv har kjent og erfaret det.

Når blev jeg en misjonsvenn? Da jeg blev glad i Jesus. Da der kom i mitt indre en dråpe av den nye kjærlighet til Gud. Før var jeg en kjølig misjonsvenn. Ja, jeg har hatt en tid i mitt liv, da jeg var kjølig for den sak som Jesus døde for. Jeg var nokså fornøiet, når jeg traff i bøker og aviser noget imot misjonen, sådanne innvendinger og uttalelser som mange av eder har lest. Men som sneen blir borte om våren, således blev innvendingene borte, da jeg fikk kjærlighet til Jesus.

Den første innvending mot hedningmisjonen er den: »Vi har hedninger nok hjemme«. Dette er slående, synes mange — så aldeles slående. Og allikevel viser den

sig å være så aldeles tom og uten grunn. Hvorledes har jeg opdaget det? Jeg sa til mig selv: La mig se om disse menn som sier: »Vi har hedninger nok hjemme« — la mig se om de gjør noget for hedningene her hjemme. Hvis en sådan mann har en vantro, uomvendt nabo, så går han vel til ham og taler til ham om Gud og prøver således å forminske antallet av hedninger her hjemme? Nei, jeg har funnet nettop det motsatte. Jeg har ikke sett en eneste av dem gå for å utbrede kristendommen, ikke en eneste. — Jeg spør videre: Hvem er det jeg har sett gå for å tale med en annen om Gud? Hvem er det som opofrer noget for å forminske hedningenes antall her hjemme? Det er nettop de samme som arbeider for hedningene der ute. Disse to ting går sammen; dersom de skilles, faller begge, men begge fremmes når de går sammen. Arbeider man for det ene, vil man og arbeide for det annet. Tenk eder, at vi her i bygden fant et middel til å tjene 8 prosent på vårt jordbruk. Skulde vi så si: Vi vilde først få alle her i vår bygd til å anvende det, førenn vi hjelper noget i nabobygdene med det. Nei, vi vilde si: Vi vil hjelpe dem her, men vi vil også se å få midlet utbredt til de andre, så langt vi rekker. Kjære venner, skulde ikke vi som bor sammen på denne lille klode, være brødre og hjelpe en broder i nød, enten vi er skilte ved verdenshavet eller ved en elv? Dette er Jesu tanke.

»Ja, men så er det pengene,« sier man. Det er den næste innvending. »Der går en mengde penger ut av landet og ut av bygden til misjonen.« — Ja, er det ikke derfor vi har pengene, forat vi skal gi dem ut til nytte og glede for oss selv og andre? Det er jo alle enige om. »Men«, sier du måskje, »vi vet ikke hvorledes misjonen holder hus med disse penger.« Ja men det kan du lett skaffe dig å vite, ti der leveres trykte regnskaper. Hver øre noteres, som kommer inn og går ut. Man kan følge pengene fra hånd til hånd, helf til de brukes derute. Jeg gir penger til mange ting, men jeg tror nok at de penger jeg gir til hedningmisjonen er nogen av de best anvendte, og jeg er sikker på der blir holdt hus med dem likeså tro som i en bank. — »Men mon misjonærene bruker pengene tarvelig og

økonomisk? De er så langt borte; vi kan ikke holde øie med dem.« Nei, det kan du ikke. Men hvorfor leser du ikke nogen virkelige misjonsberetninger? Vet I hvad man har sagt og visst med rette? At misjonens verste fiende er *uvidenheter*. Man leser i høiden nogen spredte ting i avisen, ofte fra misjonens fiender. Det er som om man vilde henvende sig til katten for å få en fremstilling av hundens gode egenskaper. Les Norsk Misjonstidende. Den gir en nøktern og sanndru skildring av saken, sådan som den er. Da vil du se, at pengene brukes til nytte. Våre misjonærer bruker ikke annet enn det som er nødvendig efter deres beste skjønn.

(Forts. i neste nr.).

Våre døde.

25. april: Abel Guttormsson Myklebust; e., kår-mann; f. 1859; åreforkalking.
 26. april: Kristian Pedersson Maurstad; ug.; f. 1904; nyresjukdom.
 6. mai: Anna Johannesdtr. Sunde, Dombestein; ug.; f. 1902; nyresjukdom.
 16. mai: Elias Danielsson Vemmålsvik; ug. fiskar; f. 1905; nyresjukdom.

Det er so laga at menneskje lyt
 døy ein gong, og so kjem dom.

Hebr. 9, 27.

Notisar.

Til **heidningmisjonen** kom i 1932 inn i Davik prestegeild kr. 2679.77, derav i Davik sokn 1039.06, i Rugsund sokn 1365.00, i Aalfot sokn 275.71. Det norske misjonsselskap har no: I Sudafrika 14 000 kristne, 4 000 skuteborn, 18 misjonærer, 12 innfødde prestar, 200 evangelistar og lærarar. På Madagaskar 105 000 kristne, 28 000 skuleelevar, 49 misjonærer, 140 innfødde prestar, 1 080 evangelistar. I Kina 9 000 kristne, 33 misjonærer, 14 kinesiske prestar.

Ved basar i Davik 17. april for sjømannsmisjonen og umstreifarmisjonen kom inn kr. 95.11.

Talet på konfirmantar er i år: I Davik 10, i Kjølisdal 8, i Rugsund 13, i Totland 12, i Aalfot 5.

Ektevigde: 23. mars i Sør-Vågsøy Martin Johannesson Sunde, Dombestein, og Brita Amunds-dtr. Kvalheim, Nord-Vågsøy. — 23. april i Glop-pen Kristen Andersson Sande og Martina Anders-dtr. Førde. — 5. mai i Rugsund Gustav Kristofers-son Hunskaar og Olga Pedersen, Eikefjord. — 26. mai i Rugsund Ole Andersson Nybø, Davik og Ingeborg Matiasdtr. Haukedal.

Gardsnamn i Davik. Hole: av gamalnorsk holl: ein låg jordhaug. — Rimstad: kanhende av gamalnorsk Ringstadr, av mannsnamnet Ring. Gjesdal: gamalnorsk Geisdalr av eit elvenamn Geisa som skulde koma av geisa som tyder: fara fram med sterk fart. — Runshaug: av runn. Hessevik: samanlikn tydingi av Hessevåg.

Kyrkjeåret. Den siste vika i fasta er den stille vika, frå palmesundag til påskelaurdag; alt som kunde uroa. — festar, dans, musikk o. s. b. — vart forbode i denne tid alt av keisar Konstantin den store. Det skal for alle kristne vera ei still vike, vigd til minnet um Herrens lidning og død. — Palmesundag minner um Jesu inntog i Jerusalem. Namnet kjem av, at ein i eldre tider under gudstenesta gjekk i prosesjon med palmegreiner eller grønne greiner av andre tre i hendene. Skirtorsdag minner om innsetjingi av nattverden. Ordet skir (skjær) tyder: rein. Langfredag er dagen til minne um Jesu død. Gudstenesta då har eit serskilt ritual, er enklare enn elles, med ei myrkare, ålvorsamere stemning over seg. Påsken, uppstadefesten, er den eldste av alle dei kristne høgtider. Namnet har den av den jødiske paschafest, til minne um utferdi frå Egypt. Pascha tyder: forbigang, fordi engelen gjekk forbi husi til israelitane då han slo ned dei fyrstefødde i Egypt. Påskedag fell på fyrste sundagen etter vårfullmånen, d. v. s. tidlegast 22. mars, seinast 25. april.

For 100 år sidan. Vigde: 28. april 1833 Abel Abelsen Mourstad, 23 år, (son til jægteskipper Abel Abelsen), og Kari Abelsdtr. Hollen, fra Eid, 22 år. — 24. mai Lars Berle, (son til Absalon Zachariassen), 24 år, og Johanne Ystehauge, 30 år, dotter til Tosten Jacobsen. — Døde: 29. april Ole Monssen Eikås, vilkårsmann, 58 år. 11. mai Magnhilde Larsdtr. Thorem, gårdmannskone, 50 år. — 5. sundag etter påske vart innsette til medhjelparar i Aalfot Ole Pedersen Wiig og Christofer Ingebrigtsen Torem.

Gudstenester og sundagspreiker.

Treeinings. sund., 11. juni: Krinsane i Fåfjord.

1. sund. etter treein., 18. juni: Davik.
2. sund. etter treein., 25 juni: Rugsund og Kjølsd.
3. sund. etter treein., 2. juli: Aalfot og Davik.
4. sund. etter treein., 9. juli: Totland og Berle.
5. sund. etter treein., 16. juli: Rugsund og Haus.

Ved alle gudstenester i kyrkjene altgang um nokon ynskjer det.

Kvittering for kontingent: Aalfot: Kari Vik 2 kr. — Torheim: Samuel Torheim 2. — Isane: Ole J. Isane, K. Sandal, Brita S. Isane 2. Davik: Kristen Frimannslund 3; Marie Bakke 2. Rugsund: X 2; Johan Olsbø 2.50; fru Menzies 3. — Leirgulen: Paul Midtbø 2; Anton Leirgulen 1.50. — Berle: N. Nyborg 4; Sakarias Hestevik, Jørgen Skarstein, Alfred Furnes, Martina Lillehauge, Isak Liset, Oskar Hestevik 2; D. Hessevik 2.50; Kristen Ytrehauge 3. — Hamnen: Nils N. Hamnen, Nils K. Hamnen 2; Pe-

trine Hamnen 3. — Almenning: Lærar Brunsvik 3; Tea Almenning 5. — Rimstad: Gustav Myklebust 2. — Maurstad: Helga Aasnes 3; Oskar Orheim, Brynjel Maurstad 2.50; fru Laura Maurstad, Peder K. Maurstad 2; Henrik Brobakke 5. — Haus: Andreas Haus 2. — Kjølsdal: O. Kvien 3. — Reksnes: Jens Reksnes 3. — Utanbygds: I. Bergheim, Naustdal 2. Arnoldus Lem, Måløy, 3.

Hjarteleg takk til alle.

Guds ord og husandakt.

Skjønt jeg bor i en avkrok av verden, og er nu otti år og næsten blind, og legemet holder på å bli skrøpelig og falleferdig, er der dog en lyst i mitt indre til å gjøre noget for Jesus; for jeg har gjort så altfor lite tidligere. Men hvad skal jeg gjøre nu? Jeg er jo avskåret fra å komme nogensteds og tale med folk. Derfor vil jeg skrive litt i Kirkebladet. Da får jeg liksom snakke med praktisk talt hvert eneste menneske i hele prestegjeldet.

Jeg frykter for, at Bibelen er lite brukt blandt folk. Man leser bøker og aviser, men Bibelen får kanhende ligge rolig på sin plass. Dette er sørgelig, for den er Guds ord, lykten for vår fot og lyset på vår sti. Man går på møter og til kirke og hører Guds ord forkynt og lest. Men dette er ikke nok. Man trenger til å lese Bibelen selv, om man skal få så meget godt av den som mulig og som Gud i sin nåde vil gi. Der er mange mennesker som ikke leser i sin Bibel året rundt. Man reiser lange veier for å overvære møter og høre Guds ord, men der er mange deler av Bibelen som de ikke vet noget om, fordi de ikke har lest i den selv.

Jeg vil nevne noen vers som handler om Bibelen:

Vår Bibel, vår Bibel, mer kostbar enn gull,
av evige løfter og nådeord full.
Den taler om Jesus, hans død og hans blod,
og viser oss Faderens evige råd.

Vår Bibel, vår Bibel, det sannhetens ord,
hvor mildt det oss leder til nådernes bord.
Den kostelige perle, henpeker det på —
å søke den førenn i synd vi forgå.

Vår Bibel, vår Bibel, vi sjunge dens pris,
dens ære, dens sannhet, på fedrenes vis,
besjunge dens seire, dens frydefulle bud.
Til jorderikes ender vi bærer det ut.

Vår Bibel, vår Bibel, vår stav og vårt lys,
som leder oss hjem til det himmelske hus.
Dens ord er vårt skjold og vårt sverd udi strid,
på veien inntil vi går hjem i Guds fred.

Jeg vil her nevne en måte hvorpå vi kan bruke og betrakte Guds ord; det er ved den daglige husandakt, som enhver husfar og husmor skulde regne som sin plikt overfor sitt husfolk. De har barn i huset, kanskje tjenere, kanskje gamle som selv ikke ser å lese. Her har de et stort ansvar og det kommer den dag da vi skal stå til regnskap for hvad vi har gjort eller forsømt her på jorden. Derfor vil jeg råde hver husstand til atter å ta op denne gamle gode skikk. Man vil kanskje innvende, at det har man ikke tid til, og at det er vanskelig å samle familien på denne måte. Men jeg tror, at hvis de har kjærlighet til Jesus og Guds ord og sin sjels frelse, og sine medmenneskers frelse, så vil de nok finne tid. Det er ikke så vanskelig, når man bare vil. Kanskje vil man også innvende at det vilde føre til en vanekristendom. Men blir ikke kristendommen en vane, så blir der ingen kristendom. For å være en kristen på møte og i kirke, det er ikke så vanskelig, men å være en kristen i sitt hjem, dag efter dag og år efter år, det er meget vanskeligere.

Jeg har engang lest en fortelling om en fritenker som skulde reise en lang vei med en stor pengesum. Han kom om aftenen til en enslig hytte hvor konen var alene hjemme. Han bad om hus, men måtte vente på svar til mannen kom hjem. Da han kom så han så grisk ut, at den reisende blev helt engstelig og studerte på om det var rådelig å overnatte på dette ensomme sted hos denne mistenkelig utseende person med så mange penger. Men da de så skulde gå til ro, tok mannen ned av hyllen en Bibel og holdt andakt. Da blev fritenkeren beroliget. Det var jo virkelig kristne folk, så da kunde det ikke være så farlig.

Jeg vil råde alle til å bruke husandakt. Gud vil velsigne alle husfedre og husmødre og alle andre som bruker Guds ord på rette måte. Jeg kjenner mange husandaktsbøker, men jeg kjenner ingen som er bedre enn biskop Laache sin. Den har jeg brukt all min tid, og jeg har fått stor velsignelse av den. Den koster innbunnet kr. 6.50.

Jeg vil så gjerne be alle om å bruke Guds ord daglig, og så vil jeg slutte med salmedikterens ord:

Guds ord det er min rike skatt,
min sol i sorgens mørke natt,
mitt sverd i troens krige.
Guds finger selv i ordet skrev
min barnerett, mitt arvebrev.
Den skrift skal aldri svike:
Kom, arv et evigt rike.

Gabriel O. Blålid.

Småstykker.

Salmediktaren Grundtvig heldt i regelen svært korte preiker, med ei inderleg bøn fyre og etter. So hende det eingong i eit av hans siste leveår, at han gjekk heilt i stå midt i Fadervår — kunde ikkje koma på det. Han stod ei liti stund heilt still, og so sa han fram underleg gripande med si djupe røyst dette verset frå ein av sine egne salmar:

Hver gang en ærlig sjel på jord
vil sine hender folde
i Jesu navn, men bønnens ord
vil dø på leper kolde:
Forbarm dig over støvets kår!
Vis du på alt kan bøtel
Og hvisk til oss ditt Fadervår,
så våre tunger gløde.

So tok han atter fatt på Fadervår og bad det til ende, høgtidsfullt og til oppbyggjing for kyrkjelyden.

George Müller nådde den høie alder av 93 år. Kort før sin død skrev han til en venn:

»Jeg har aldri i mitt liv vært lykkeligere i Herren enn nu, og hver eneste sann Jesu disipel kan bli likeså lykkelig, om han opnår en høi alder.

Betingelsene derfor er følgende:

- 1) med hensyn til vår frelse kun å stole på Jesus alene;
- 2) under alle forhold å stole på ham som vår venn;
- 3) flittig lese i den hellige skrift med bønn og praktisk anvendelse på oss selv, hvad vi leser, så vi omsetter det i liv.

Følger vi disse tre regler, vil vår glede og fred i den Helligånd stadig tilta.

(Es. 48, 18).